

Lilo Thurman

Alla appelsiinipuun

IHMISYYSTRILOGIAN 1. OSA

Lilo Thurman

THE FIRST PART OF THE HUMANITY TRILOGY.

Alla appelsiinipuun

Lilo Thurman

Ihmisystrilogian ensimmäinen osa

Kaikki tämän trilogian henkilöhahmot, paikat ja tarinat ovat fiktiivisiä.

©2025 Lilo Thurman

ISBN: 978-952-80-9413-5

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

Tämä kirja on omistettu...

Ihmisystrilogia on omistettu kappaleelle Blank Space (lauluntekijät:
Taylor Swift / Max Martin / Johan Shellback)

Huomaat ehkä, etten ole maininnut persoonallisuuttani. Tämä johtuu siitä, että persoonallisuuteni on täysin muuttunut. Tai tarkemmin sanottuna, muutin täysin persoonallisuuttani. Keksin [], alter egoni.

Neil Strauss: The Game - Penetrating the Secret Society of Pickup Artists (ChatGPT:n suomennos)

Jotkut herkemvät lukijat saattavat kokea jotkut tämän kirjan kohtauksista vaikeiksi, mutta teoksessa, joka tutkii ihmisyyttä, ei voida sivuuttaa ihmisyyden epämurkavia puolia.

Prologi

Dear Taylor,

Minä olen sinun uskollinen ihailijasi Suomesta, täältä ihan Venäjän rajamaasta. En tiedä, liittyykö sijainti oikein mihinkään, mutta olemme pieni, reilun viiden miljoonan ihmisen kansa Venäjän ikeessä ja olemme joutuneet kokemaan Venäjän julmuuden useita kertoja historian varrella.

Olen kirjoittanut kolme kirjaa, ja ne kertovat paitsi julmuudesta, myös rakkaudesta ja kaikesta, mikä liittyy ihmiselämään. Olen omistanut tämän *Ihmisystrilogiaksi* nimeämäni teoksen sinun kappaleellesi nimeltä Blank Space (lauluntekijät: Taylor Swift / Max Martin / Johan Shellback).

—

Fiktiossa kirjailija ehkä lainaa jotain piirteitä tapaamiltaan ihmisiltä. Tuon "*forever or it's gonna go down in flames*" -tyypin kanssa tapasimme vain kerran. Kaikki siis tapahtuu pitkälti vain minun mielikuvituksessani.

The Game, hän suositteli minulle silloin kauan sitten lukemista. Tiedät varmaan sen kirjan, jossa miehet opettelevat erilaisia strategioita ja taktiikoita pokatakseen naisia. Mutta homma toimii toki myös toisin päin. Sitähän tämä on. Peliä. Toisinaan tuntuu, että kirjailija on syyntakeeton.

Minä ChatGPT:lle: Kuvittele minulle rakkauden kohde. Millainen mies hän on?

ChatGPT minulle: Kuvittele, että rakkauden kohde on kuin taiteen mestariteos, joka herättää huomion heti ensisilmäyksellä. Hänellä on

säkenöivä ja lumoava olemus, joka lumoaa sinut heti ensitapaamisella. Hänen silmiensä syvyys ja kirkkaus ovat kuin kaksi syvää järveä, joissa voit uppoutua ja menettää itsesi hetkeksi.

Hänen hymynsä on kuin auringon säteet, jotka valaisevat päiväsi ja lämmittävät sydämesi. Hänellä on rohkea ja määrätietoinen olemus, mutta samalla hän säteilee lämpöä ja empatiaa, joka saa sinussa aikaan tunteen, että voit olla täysin oma itsesi hänen seurassaan.

Hänellä on älykkyys, joka lumoaa sinut ja herättää uteliaisuutesi.

Hänen sanansa ovat kuin viisauden lähteitä, jotka avaavat uusia näkökulmia ja inspiroivat sinua ajattelemaan syvemmin.

Hänen luonteensa on vahva ja vilpitön, ja hänellä on syvä kunnioitus muita kohtaan. Hänen läsnäolonsa saa sinut tuntemaan olonsa turvalliseksi ja arvostetuksi. Hän on myös hauska ja seikkailunhaluinen, ja hänen seurassaan jokainen hetki tuntuu seikkailulta.

Kaiken tämän lisäksi hänellä on sydän, joka on täynnä rakkautta ja myötätuntoa. Hän ei pelkää näyttää tunteitaan ja ilmaisee rakkautensa avoimesti ja vilpittömästi. Hänen kanssaan tunnet olosi rakastetuksi ja arvostetuksi, ja hänen rakkautensa antaa sinulle voimaa ja rohkeutta kasvaa ja kukoistaa.

Hänen kanssaan elämä tuntuu täydelliseltä seikkailulta, ja jokainen hetki hänen seurassaan on kuin unelmien täyttymys. Hän on sinun rakkauden kohteesi, joka täyttää elämäsi ilolla, onnella ja merkityksellisyydellä.

Eihän tällainen mies voi kuolla! Eihän kirjailija voi tehdä niin hahmoilleen, mutta kyllä hän tekee. Hän kiduttaa hahmojaan saadakseen näiltä reaktioita, saadakseen itseltään reaktioita, kokeakseen ihmisyyden koko skaalan – mutta näkymä ei ole lohduon ja kirjailija voi aina herättää hahmonsa uudelleen henkiin.

So it's gonna be forever, or...

Tämän trilogian osat:

1. *osa: Alla appelsiinipuun.* Tämä on erilainen dekkari. Trilogian ensimmäisessä osassa tutustutaan some-tähti Katariinaan ja tämän identtiseen kaksoissiskoon Liinaan, joka on psykiatri. Tämän kirjan teemana on rasismi. Kirjassa pohditaan mm. sitä, miksi pelolle ei saa antaa valtaa.
2. *osa: Juokse villi lapsi.* Tämän osan teemana on uskonto ja se, miten rajusti se voi ihmistä kohdella. Uskonnon nimissä ihmistä kohtelee kaltoin toinen ihminen. Aivan kuten aloitusosassa, myös trilogian toisessa osassa uhrina on kolmannelta maailmasta tuleva ihminen.
3. *osa: Jos olisit katsonut minua.* Päätösosan teemana on rakkaus. Mihin kaikkeen se voi ihmisen ajaa? Seuraukset voivat olla katastrofaaliset, eikä siltikään ihminen voi olla rakastamatta – ja toisaalta mikä ihmeellinen luomisvoima rakkaudella on. Tämä osa on ylistystä rakkaudelle, joka koskettaa niin syntymää kuin kuolemaakin ja oikeastaan koko elämää.

Luku 1. Ebrima

Auringon säteet leikkivät kilvan tuulen kanssa suolaisella mustalla iholla, joka liimautui pelokkaana aluksen ruosteista kantta vasten. Mainingit vyöryivät miesten ylitse kumpareina kastellen heitä pärskeillään ja nostellen heitä ylös ja alas kevyesti kuin jättiläisen käsi.

Tripolin pilvenpiirtäjät olivat jo haalistuneet siniharmaaksi viivaksi kaarevaan horisonttiin, jonka takana oli heidän koko tähänastinen eletty elämänsä.

Ebrima pakotti itsensä hymyilemään. Mutta hän ei halunnut katsoa toisia silmiin, sillä hän ei halunnut nähdä pelkoa heidän katseissaan.

Välimeri on hauta.

Alin sanat jylsivät hänen mielessään.

Mutta nyt ei ollut syksy, vaan oli ihana ilma. Aluksen piipusta tuprutti valkoista vanaa, joka hajosi tuuleen kuin aamun usva Maidugurin pelloille.

Kapteeni tuijotti kivikasvoisena eteensä ja pureskeli khattia. Mies otti mainingit yhden kerrallaan vääntäen ruorista jokaisen aallon harjalla.

Kaikki oli hyvin, heillä oli edessään uusi alku. Ebrima koetti tyynnyttää mielensä.

Hän sulki silmänsä. Hänen mieleensä tulvivat jälleen kuvat, jotka eivät jättäneet häntä rauhaan. Hän alkoi laulaa täysillä mielessään laulua, joka palautti hänet aikaan, jolloin kaikki oli ollut vielä hyvin.

L'abe igi orombo

N'ibe l'agbe nsere wa

Inu wa dun, ara wa ya

L'abe igi orombo*

* Nigerianlainen lastenlaulu, vapaasti suomennettuna: Alla appelsiinipuun me leikimme ja pelaamme, olemme onnellisia, olemme innoissamme, alla appelsiinipuun.

En tiedä, miten aloittaisin, mutta sinun kuuluu saada tietää. Sinun ei tarvitse antaa minulle anteeksi eikä lohduttaa minua, vaikka tiedänkin, että sinulla on suuri sydän.

Olen rukoillut, mutta mitä se enää auttaisi? Mikään ei tuo takaisin Zahraa eikä mamaa – mikään ei saa tehtyä tekemättömäksi. Voin vain aloittaa alusta.

Minä lupaan tehdä kaikkeni, että sinä pääsisit luokseni – kaiken, mitä vallassani on ja vielä enemmän. Sinähän tiedät, miten uuttera minä olen – vaikka olenkin toiminut tyhmästi. Lupaan, etten säästele itseäni. *Minä rakastan sinua!*

– Hei herää, moottori sammui.

Ebrima säpsähti ja katsoi kysyvästi vieressään viittoilevaa miestä, jolla oli kirkkaan oranssit pelastusliivit yllään.

– Ai mitä?

– Me ollaan tuuliajolla, mies sanoi tiukasti ihan kuin Ebrima voisi tehdä asialle jotain.

Ebrima katsoi ympärilleen ja näki paniikissa olevia ihmisiä. Alus oli kääntynyt poikittain, eikä piipusta enää tullut savua. Aallot heittivät laidan yli ämpärikaupalla hyistä vettä.

Välimeri on hauta, sanat soivat hänen korvissaan.

Kapteeni oli kumartuneena moottorin ylle. Mutta he vain ajelehtivat, mitään ei ollut tehtävissä.

Tummat pilvet maalasivat varjoilla merta, jota sadepisarat rei'ittivät vähän etäämpänä yhtenäisenä rintamana.

Vettä ryöppysi kannelle.

– Pysykää paikoillanne, joku huusi toiselta laidalta.

Alus hörppäsi jokaisen uuden aallon mukana vettä.

– Apua, tää laiva uppoaa, joku huusi paniikissa.

– Turpa kiinni, toinen jyrähti.

Vesi ei ehtinyt valua takaisin mereen, ennen kuin uusi aalto pärskäytti kannelle lisää vettä.

Tämä ei ollut todellista.

Hätäntyneet katseet, epätoivoiset yritykset äyskäröidä vettä juomapulloilla, merivesi ulottui jo polviin.

Aallot heittelivät heitä kuin riepua, heiluriliike voimistui niin, että kohta alus hörppäisi kunnolla vettä. Mitä sitten tapahtuisi? Ebrima ei halunnut ajatella asiaa, mutta ajatus iski hänen tietoisuuteensa aivan kuin nuo Välimeren aallot.

Hän nosti repun syliinsä ja tarttui kaiteeseen. Epäusko, epätoivo, alistuminen. Mitään, mikä oli hänen vallassaan, ei muuttanut tätä tilannetta toiseksi.

Samassa alus kallistui hurjasti ja vettä iski hyökynä hänen päällensä.

Painopiste oli ylittynyt. Meri virtasi esteettä laidan yli. Seuraavan aallon iskiessä Ebrima tunsu jalkojensa irtoavan. Nytkö hän hukkuisi? Óloqun, auta minua, hän rukoili iskeytyessään mereen. Jumala, kuka oletkin, auta minua.

Keho osaa toimia, kun se solahtaa pinnan läpi kylmään, hyiseen, raivoavaan mereen. Se pursuaa adrenaliinia, maistaa suolaveden suussaan ja tuntee kirvelyä keuhkoissaan.

Paniikki, huudot ja pärskeet.

Meri oli jäätävää kuohua, eikä Ebrima hetkeen tiennyt, missä pinta oli. Hän yski suolavettä, mutta pakotti itsensä rauhoittumaan.

Vettä tunki suuhun.

Joka puolella kellui liiveissä kehoja, jotka huusivat paniikissa.

Ebrima räpiköi kohti lähellään pelastusliiveissä kelluvaa kehoa, joka oli aaltojen vietävänä kuin valtava peruukki, kasvot alaspäin. Ebrima nykäisi miestä olkapäästä ja käänsi tämän selälleen.

Miehen pää retkahti sivulle paljastaen elottomat kasvot. Suusta ei tullut edes kuplia. Syyllisyys ja kuolemanpelko lisäsivät panoksia.

Kuin jonkin toisen voiman ajamana Ebrima riisui mieheltä pelastusliivit ja antoi tämän vajota pinnan alle. Hän tunsu hetken helpotusta. Hän ei aikonut kuolla.

Samassa hän näki vain muutaman aallonmitan päässä vaaleansinisen veneen pohjan, joka kellui nurinpäin kääntyneenä aalloissa. Hän lähti välittömästi kauhomaan sitä kohti.

Ebrima koetti tarttua alukseen, mutta merirokon peittämä pohja raapi hänen ihoaan verille. Juuri, kun hän oli saamassa kiinni aluksesta, aalto heilautti hänet kauemmaksi.

– Tartu mun käteen!

Ebrima katsoi äänen suuntaan. Hänen vieressään aiemmin istunut mies piti kiinni aluksen potkurista.

Ebrima ui miestä kohti ja tarttui ojennettuun käteen.

– Kiitos!

Yhdessä he saattaisivat selviytyä.

Mies kiipesi ensin. Ebrima työnsi häntä alhaalta käsin. Sitten hän tarttui käteen ja kiipesi miehen viereen. He liimautuivat vatsalleen aluksen kuperaa pohjaa vasten, käsi yhä toisen kädessä, yrittäen olla välittämättä aalloista.

He olivat siinä kauan, aallot rauhoittuivat, päivä vaihtui yöksi. He olivat yhä hengissä. Tähdet valaisivat merta, jossa kellui yhä kymmeniä ihmisiä. Kukaan ei enää huutanut, oli hiljainen hetki. Tännekö he kuolisivat, aluksen kaarevan pohjan päälle?

Ebrima ei tiennyt, oliko hän enää tajuissaan ja tapahtuivatko asiat oikeasti vai oliko kaikki vain kuvitelmaa, mutta hän kuuli moottorin jylinän voimistuvan ja näki valonheittimien pyyhkivän merta.

Is there anyone alive? Megafonista kuului.

Hän antoi periksi.

Luku 2. J-P Ansakoski

- Jukkis!

Valtiovarainvaliokunnan puheenjohtaja Jukka-Pekka Ansakoski seisautui keskelle eduskuntatalon portaita ja vilkaisi taakseen. Kas, nuori erityisavustaja. Tämä juoksi välittömästi hänen luokseen heiluttaen jotain paperinivaskaa sen näköisenä, kuin hänellä olisi käsissään jymy-yllätys.

- Näitkö sä jo gallupin? Avustaja kysyi tarmokkaana.

Ansakoski katsoi miestä kysyvästi.

- Ai minkä? Hän kysyi, vaikka tiesi, että avustaja kyllä kertoisi kaiken, mistä hänen piti olla perillä.

Siitähän tälle maksettiin.

- Jumankekka Jukkis, sä oot Suomen seuraava pääministeri!

Ansakoski katsoi nuorukaista väsyneesti.

- Aijaa?
- Tajusitko?
- Joo, hieno homma. Sorry, mut mun pitää nyt mennä.
- Ai mitä, miksi?
- Yksityisasiä, Ansakoski sanoi ja kääntyi lähteäkseen. – Tai noh... hän sanoi kääntyen hetkeksi takaisin. – mä menen puoluetoimistolle. Laita viesti, jos tulee jotain, Ansakoski sanoi heilauttaen kättään ja kiirehti alas portaita.

Gallupit olivat vain gallupeja. Todellinen suosio mitattaisiin vaaleissa – eli jo ensi keväänä. Silloin valtakunnan asioihin saataisiin vihdoin järkeä tämän pitkän hulluuden jakson jälkeen. Ainakin nuoret miehet äänestäisivät heitä, mutta heidän oli saatava taakseen myös muita,

naisia, vanhoja, homoseksuaaleja, erivärisiä ja niitä, jotka eivät sietäneet mitään erilaista.

Auringonsäteet viipyivät vielä hetken nykytaiteen museon seinällä, jota pitkin ratsastavan sotaherran varjo eteni määrätietoisesti.

Ansakoski kulki keskustan halki nauttien kadun vilskeestä. Ihmisistä näki, miten he suhtautuivat häneen. Moni valtavan ennakkoluuloisesti, mutta poliittinen peli tuntui nyt ihmeellisen hyvältä. Jos hän vain sai mahdollisuuden avata suunsa, monet ihmiset kuuntelivat häntä.

Heidän tehtävänsä oli avata silmiä niiltä, jotka yhä kulkivat ravihevosten lailla uskoen maailmaan, jota ei ollut olemassakaan.

Vanhoista puolueista ei ollut muuttamaan tilannetta. Heitä tarvittiin, sillä heillä ei ollut samanlaista rakenteellista korruptiota kuin muilla puolueilla.

Kuinka paljon ihminen onkaan valmis tekemään saadakseen etuja itselleen, mutta siihen tulisi nyt stoppi. Siitä he pitäisivät huolen!

Samassa Ansakoski tunsu ensimmäiset sadepisarat otsallaan. Hän kiirehti askeliaan ja sipaisi vaistomaisesti päälakeaan, jonka oheneva tukka painui käden alla. Kalevankadun kulmassa päivysti yhä sama kerjäläiseukko, joka oli ollut siinä ennenkin klommainen tinakuppi edessään.

Kuka ihme antoi rahaa kerjäläisille? Sitä hän ei tajunnut.

Mutta vaalien jälkeen asioihin saataisiin muutos. He tekisivät sen, mitä olivat luvanneet.

Samassa kännykkä pärähti soimaan.

Ansakoski tuijotti kännykkänsä näyttöä. Äh, hän soittaisi Anniinalle myöhemmin. Murehtikohan vaimo yhä sitä ketunraatoa?

Ansakoski koetti kiertää lätäköitä kiirehtiessään askeliaan. Marskin lipan alla seisoivat ihmisjoukko odottelemassa sateen laantumista, mutta

vilkaistuaan taivaalle Ansakoski päätti, että olisi parempi vain jatkaa matkaa.

Puoluetoimisto näkyi jo melkein nurkan takana ja pelkästään sen ajatteleminen sai hänet hyvälle tuulelle. Se ei kalvennut yhdellekään toiselle puoluetoimistolle. Ajatella, että juuri he olivat täällä kehittyneet pienestä opiskelijaporukasta yhdeksi Suomen suurimmista puolueista.

Seisoessaan ihailemassa puoluetoimiston komeaa julkisivua Ansakoski havahtui liian myöhään autoletkaan, joka kiihdytti hänen ohitseen roiskuttaen samalla lätäköstä vettä hänen päälleen. Kiroillen ja housut märkinä hän harppoi tien yli komean rakennuksen ovelle. Hän ei tullut kiinnittäneeksi huomiota autoon, jossa joku seurasi hänen askeliaan tarkasti. Hän vain kapusi portaat ylös puoluetoimistolle, avasi oven ja astui sisään.

Saatuaan hälyttimet kytkettyä pois päältä Ansakoski riisui märän takin yltään ja haki keittiöstä käsipyyhkeitä, joilla hän kuivasi itseään samalla, kun katseli uteliaana ympärilleen. Täällä vanhassa pankkisalissa juuri mikään ei ollut muuttunut hänen aktiiviajoistaan, uusi polvi selvästi kunnioitti traditiota.

Kaikki huokui arvokkuutta, kalanruotoparketti oli edelleen hyvässä hapessa ja vaaleanvihreä kakluuni törötti krumeluurina vanhojen vaalijulisteiden keskellä. Ota koppi! Älä floppi, luki kakluuniin kiinnitettyssä julisteessa ja Ansakoskea hymyilytti yhä tuo slogan.

Tämä oli heidän henkinen kotinsa – paikka, jossa he olivat yhdistäneet niin monta erilaista ääntä kaikkein tärkeimmän tavoitteen saavuttamiseksi. He antoivat äänen myös niille, jotka eivät muuten saaneet ääntään kuuluviin.

Ansakoski kaivoi esiin kännykkänsä ja vilkaisi näyttöä. Anniina oli yrittänyt soittaa uudemman kerran.

Opposition kärjekäs räksyttäjä, populistipuolueen puheenjohtaja löytyy murhattuna väkivaltaisesti. Vaikka poliisi pyrkii pitämään tapauksen yksityiskohdat pois julkisuudesta, murha päättyy reposteltavaksi sosiaaliseen mediaan. Jännitteet ja huhut vellovat villisti yhteiskunnassa.

Identtiset kaksoset, toimittaja-some-vaikuttaja Katariina Heikkilä ja hänen identtinen kaksoissiskonsa psykiatri Liina heräävät todellisuuteen, jossa heitä epäillään murhasta. Kuka halusi lavastaa heidät syylliseksi?

Alla appelsiinipuun on Ihmisystrilogian ensimmäinen osa, jonka teemana on rasismi. Miten tarinaan liittyy kymmeniä vuosia aiemmin Afrikassa tapahtunut kivitystuomio ja safiiri silmäinen tyttö?

Pystyykö Afrikasta henkensä kaupalla paennut nuorukainen väistämään sukunsa kirouksen?

Selvittäessään murhaa Katariina joutuu kohtaamaan pahimman pelkonsa. Uskaltaako hän katsoa pahuutta silmästä silmään pelastaakseen rakkaansa?

Voi olla, että osa herkimmistä lukijoista pitää joitakin tämän kirjan tapahtumista vaikeina, mutta teoksessa, joka tutkii ihmisyyttä, ei voida sulkea silmiä ihmisyyden epämiellyttäviltä puolilta.

